

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Sophie Cousens

This Time Next Year

Text copyright © Sophie Cousens 2020

All rights reserved.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2021

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK

Marina Sabovljević

UREDNIK IZDANJA

Tea Jovanović

LEKTURA I KOREKTURA

Snežana Gligorijević

SLOG I PRELOM

Stevan Šormaz

DIZAJN KORICA

Siniša Subotić

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2021

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

SOFI KAZINS

DOGODINE
U OVO VREME

Sa engleskog preveo
Igor Solunac

Stela

Dragoj teta Em, kojoj bi se knjiga jako dopala

Novogodišnja noć 2019.

Klub *Noćna svirka* bio je krcat. Muzika je treštala, a zidovi su bili lepljivi od znoja, alkohola i ko zna još čega. Mini je stezala Gregovu ruku dok su se probijali kroz gomilu blizu ulaza.

„Nikad nećemo stići do šanka“, povikao je Greg.

„Šta?“, uzviknu Mini, pokušavajući da se navikne na potmulu zvuk basa.

„Nećemo uspjeti da dobijemo piće pre ponoći. Pritom, ne kapiram ni gde se održava Lusina žurka“, reče on.

Pokazao je naviše i predložio da se proguraju do terase na međuspratu. Mini je pogledala na sat – deset minuta do ponoći. Zasad je sve išlo u prilog mržnji koju je gajila prema proslavi Nove godine. Zašto nije ostala kod kuće i legla ranije? Prisetila se kako su joj isključili grejanje i da je izašla ne bi li se ugrejala. Uz to, Greg je izgarao od želje da ode na zabavu kod koleginice s posla, pa bi se osećala kao loša devojkica da ga je poslala samog.

Dopustila mu je da je vuče kroz hrpu ustreptalih tela. Končno su se probili iz gungule i izašli na sveži noćni vazduh, gde se muklo tutnjanje basa svelo na prihvatljiviji broj decibela.

„Pazi!“, viknu Greg, odgurnuvši pijanog muškarca od sebe. Načas je zurio u njega, nadajući se kako će shvatiti da je nekog polio pivom, ali tip je bio potpuno odsutan.

„Upozorila sam te kako će izgledati proslava Nove godine sa mnom“, reče Mini.

„Hoćeš li prestati s tim budalaštinama o baksuzluku?“, zavрте glavom Greg.

„Ali stvarno je tako! Na Novu godinu mi se uvek dešavaju loše stvari. Ne bi me začudilo ni kad bi cela zgrada izgorela do kraja večeri. Ili da sićušni asteroid tresne baš tu gde stojim.“

„Ne mislim da nam je veće grozno zato što si baksuz. Mislim da je tako jer si nas odvukla na večeru kod čudaka Alana, čija je kuća na drugom kraju sazvežđa. Sad smo stigli na zabavu dve sekunde pred ponoć, kad su svi već nadrogirani voćnim sokićima i... Slušam, Zvezdana komando!“ Greg podiže prst ka uhu i zastaje na tren, osluškujući zamišljeni razgovor. „Komanda kaže kako čak nismo ni na pravoj žurci.“

„Dozvola da napustimo zadatak?“, upita Mini s tračkom nade u glasu.

„Zahtev odbijen“, odvrati Greg.

Mini i Greg su se zabavljali pet meseci. Upoznali su se na maršu ispred Gradske skupštine, gde su izražavali nezadovoljstvo nedostatkom priuštivih stanova u Londonu. Greg je kao foto-reporter pratio priču, a Mini je došla da podrži gospođu Melvin, kojoj je dostavljala hranu još otkako je pokrenula posao. Mini i njena prijateljica Lejla napravile su plakat s natpisom *SVA PODRŠKA DOMU*, ali slovo *D* je zbog nedostatka boje delovalo nedovršeno i pomalo podsećalo na *T*. Tokom protesta, Mini, Lejla i gospođa Melvin zatekle su se pored skupine ljudi u mačjim kostimima, s monoklima i cilindrima na glavi. Jedan je nosio majicu na kojoj je pisalo *NE DEBELIM MAČKAMA!* Greg je pritrčao da fotografiše Minin plakat s debelim mačkama u prvom planu. Škljocao je aparatom i zavrteo glavom uz kikot.

„Zašto se smeješ?“, uzviknula je ljutito Mini.

„Možda su mačke debele jer svi podržavaju Toma, a za Džerija ih baš briga“, rekao je Greg, pokazavši natpis. Lejla je pogledala naviše i prasnula u smeh, a Mini prevrnu očima.

„Ne piše *TOMU*“, usprotivila se i stavila ruke na kukove.

„Stvarno izgleda tako, Mini“, rekla je Lejla.

„Dobro, Mini Mišu, ova fotografija će biti sjajna naslovnica“, rekao je Greg prepredeno.

„Da se nisi usudio“, uzvratila je Mini, trudeći se da zadrži smeh dok ga je jurila niz ulicu, vragolasto ga bockajući transparentom. Volela je muškarce koji su umeli da je nasmeju. Greg ju je odmah privukao sarkazmom i pravilnim crtama lica. Nosio je urednu smeđu bradicu i otmene naočare s tamnim ramom. Kada su počeli da se zabavljaju, otkrila je kako ne voli da smišlja naslove isključivo za posao – drage volje ju je tako zadirkivao. Ako bi se spotakla o stepenik, rekao bi: *Lepojka se spotakla o stepenik. Gospodin Stepenik zatražio pravni savet, biće da sve ide nizbrdo!* Ili kada je uzela poslednju bananu iz njegove činije s voćem, otegao bi američkim naglaskom: *Jel' to banana, ili mu je drago što je vidi?* Neprekidno se sprdao, ali večeras od šale ni traga ni glasa.

„Dobro, ti ostani ovde, a ja ću probati da pronađem zakupljeni prostor“, rekao je sa uzdahom.

„Važi, a ako me u tvom odsustvu pogodi asteroid, mogu samo da ti kažem zbogom, zar ti nisam rekla i srećna Nova godina“, odvratila je Mini, trudeći se da zvuči veselo.

Dok se Greg udaljavao, okrenula se, pogledala ka panorami Londona i zadrhtala. Grad je bio obavijen osećajem spokojstva, sasvim suprotno od raspoloženja koje je vladalo u klubu. Zgrade su se kupale na srebrnoj mesečini, a noćno nebo je bilo mirno i bez oblačka. Poželela je da se nađe na nekom praznom nebo-deru, da leži na krovu i zuri u zvezde, bez igde ikoga.

„Deset, devet, osam...“ Počelo je odbrojanje. „Sedam, šest, pet...“ Mini je gledala u brojne parove koji su jedno drugo privlačili k sebi u iščekivanju ponoćnog poljupca. Bilo joj je drago što Greg nije tu da je poljubi. Nije shvatala zbog čega bi kraj godine trebalo obeležavati bezveznim običajem usklađenog

poljupca. Ljudi su se ponašali poput leminga, sledeći mentalitet stada. „Četiri, tri, dva, jedan, SREĆNA NOVA GODINA!“

Na nebu je prasnuo vatromet, obasjavši grad poput kiše različitih boja. Ogromni naboji energije vrcali su u tami, čitavi mali svemiri nastajali su i nestajali svega nekoliko trenutaka kasnije. Mini je preispitivala čemu sav taj trud radi prolaznog bleska raskoši i sjaja. Zgrade pod njima stajale su mirno i dostojanstveno, netaknute ludilom koje se odvijalo iznad njih. Na terasi kluba, vatromet je bacao ružne senke na odsutna lica opijenih gostiju, dok su se teturali i probijali kroz gomilu. Svetlost je obasjavala i prljave čoškove, pretrpane opuścima cigareta i upotrebljenim plastičnim čašama. Nekoliko devojaka prošlo je pored nje, posrćući na visokim štiklama, a Mini je morala da se uhvati za ogradu kako bi ostala na nogama.

„I srećan mi rođendan“, prošaptala je sebi u bradu. Već sledećeg trenutka oblila ju je toplina, jer joj se jedna od devojaka isповраćala po leđima.

Dok se Greg vratio, društvo na terasi se proredilo, a Mini je sedela na podu pored ograde i čekala ga.

„Šta to nosiš? Gde ti je gornji deo?“, upitao je. Mini je natopljenu košulju strpala u torbu i na sebi imala samo sivu majicu na bretele.

„Neko mi se isповraćao po košulji“, rekla je, obgrlivši se.

„Pobogu. Ovako si maltene naslovnica časopisa za odrasle.“ Skupio je šake ispred usta kao da ima mikrofon. „A sad vremenska prognoza. Stiže oluja koja će vas oduvati.“

„E pa, ili ovo ili bljuc-moda“, reče Mini, stidljivo pokušavajući da se pokrije. Ne bi joj bilo ni na kraj pameti da se ovako oblači za izlazak. Osećala se veoma ranjivo. „Jesi li pronašao žurku?“

Greg klimnu glavom. Proveo ju je kroz klub, uz stepenice, pa kroz dvokrilna vrata presvučena crvenim somotom, koja su čuvala dvojica ćelavih pripadnika obezbeđenja.

„Maločas sam izašao, došli smo na rođendansku žurku“, objasnio je Greg. Pripadnik obezbeđenja ih je propustio, blenući u Minine grudi dok su prolazili. Prekrstila je ruke.

Zabava iza vrata presvučenih crvenim somotom bila je sušta suprotnost prostoriji iz koje su došli. Muzika normalne jačine, prisutni lepo obučeni i prefinjenog izgleda, konobari toče šampanjac i niko ni po kome ne povraća. Spoljni zid sobe od zakrivljenog stakla pružao je neverovatan pogled na London u krugu od sto osamdeset stepeni. Mini se istog trenutka osetila nesigurno. Ovo je bila zabava bogataša, svečano obučenih gostiju, a ona nije mogla štrčati više ni da je htela. Na poslu je pripremala hranu dovoljnom broju bogatih mušterija da bi znala na koji način posmatraju ljude poput nje. Verovatno će joj se obraćati snishodljivo ili, što je još gore, neće je ni primećivati. Da je obukla odgovarajući oklop izgledala bi kao da joj do njihovog mišljenja nije stalo, ali oskudna majica nije bila dovoljna.

„Greg, nisi mi rekao da je zabava svečanog karaktera“, proskitala je.

„Crna kravata je buržoaska izmišljotina, Mini. Ne bih je stavio ni na sopstvenoj sahrani.“ Pogledom je preleteo sobu i mahnulo visokoj plavuši u crvenoj haljini. „Lusi!“ Devojka se okrenula, osmehnula i krenula da se probija ka njima kroz gužvu. „Hej, bolje ikad nego nikad“, rekao je Greg i dotakao je po ruci. „Ovo je Mini. Neko joj je usput povratio po košulji.“

„Zdravo“, rekla je Lusi. Napućene usne su joj prekrile savršeno poređane zube i razvukle se u saosećajni osmeh. „Oprosti zbog toga. Besmisleno je što su vas naterali da se probijate kroz plebs kako biste stigli do VIP-salona.“

Mini zavrte glavom, kao da to nije ništa.

„Poprilično velika zabava“, rekla je, zapažajući kako se piće nemilice toči. Koliko li ovakva žurka košta?

„Mom dečku je danas rođendan, pa smo iskoristili povod da proslavimo i Novu godinu o istom trošku“, odmahnu Lusi nehajno. Okrenula se ka Mini i ozarila osmehom: „Hej, Greg mi je rekao da si i ti prvojanuarsko dete?“

„Oh, srećan rođendan“, ubaci se brže-bolje Greg. Lusi ga pogleda razrogačenih očiju.

„Još joj nisi čestitao rođendan? Otkaći ga, Mini!“ Lusi se nasmejala i munula ga u rebra. Greg pocrvene i obori pogled.

„Ne marim mnogo za rođendane“, osmehnu se Mini slabašno. Načas su stajali u tišini.

„Ovaj, Lusi piše rubriku o hrani u našim novinama“, reče Greg. „I ja se nadam takvoj sreći. Video sam da si prošle nedelje bila u restoranu *Mali crveni tanjir*. Ljubomoran sam kao pas, Lus.“

„Ima i to svojih mana, dušo. Sve sam deblja i deblja od večera u znaku Mišelinovih zvezdica. Osećam se kao paštetom punjena guska, samo što nisam pukla.“

Mini baci pogled na Lusino vitko i vežbama zategnuto telo u haljini koja je samo pojačavala utisak.

„Joj, jadna mica, kakav problem“, odvrati Greg, munuvši je laktom. „Pametnu lepoticu tove finom hranom – borci za ljudska prava, pozor!“

Lusi zabaci glavu i prigušeno frknu od smeha, uhvativši ga pod ruku kao da će se srušiti.

„Mora da ti je urnebesno s njim, Mini.“

Klimnula je glavom, iako se pitala da li joj Gregovi smehotresni novinski naslovi već pomalo idu na živce.

„Moja Minz je takođe u svetu hrane“, reče Greg i ponosno se uspravi. „Priprema hranu za ugrožene slojeve.“

„Zvuči baš zanimljivo“, reče Lusi, gledajući preko Mininog ramena, dok je mahala nekom iza nje.

„Sigurna sam da pravljenje pita za starije nije baš *svet hrane*, ali hvala na podršci, dušo“, odgovori Mini i pomazi ga po leđima.

„Baviš li se možda dostavom hrane za proslave i svečanosti? Možda smo već radile zajedno?“, upita Lusi, vrativši pažnju na Mini.

„Ne, samo dostavljamo pite starijim sugrađanima. Radnja mi se zove *Bez ljutine*, nešto slično *Obrocima na točkovima*.“

Lusi nekoliko puta trepnu.

„Bez ljutnje?“, upita.

„Ne, ne. Bez *ljutine*, u smislu da nam pite nisu ljute. Ovaj, to bi trebalo da bude smešno.“

„Ah, razumem. Ha-ha“, nasmeja se Lusi nečujno i nabra nos. „Pa, to mora da je... ljuto i nezaboravno!“

Greg se zakikota. „Dobra fora, Lus“, reče i kucnu je laktom. „Znaš, Mini bi bila mnogo uspešnija u poslu da ne daje obroke besplatno i ne zapošljava gomilu ništarija bez osećaja za radnu etiku.“

„Nije tačno i nisu takvi“, usprotivi se Mini i obori glavu.

„Pa, u svakom slučaju, zvuči kao da te posao ispunjava“, reče Lusi. „Meni su stari ljudi jako slatki, a tebi?“

„Neki jesu, a neki su pravi kreteni, kao i ljudi uopšte“, odvrati Mini. Greg se glasno zakašlja i ona ga žustro potapša po leđima.

„Ali planiraš da proširiš posao, zar ne?“, nastavi Greg pošto se povratio. „To joj je trenutna klijentela, ali lako bi se mogla razvijati dalje. Venčanja, korporativne proslave, događaji visokog ranga, svašta nešto. Možda bi Lusi mogla da te poveže s nekim ljudima?“

„Da, da, rado ću pomoći“, reče Lusi, mahnu nekome na drugom kraju prostorije i polako krenu. „Slušajte, moram da pozdravljam goste. Osećajte se kao kod kuće i pijte šampanjac – naručili smo i previše. I ne brinite što ste kasnili, zabava tek počinje.“

Nakrivila je glavu i uputila im dobro uvežbani osmeh domaćice, pa se uz zamah duge svilenkaste kose okrenula i otišla. Mini je posmatrala kako je Greg prati pogledom.

Čim je primetio da stoje praznih ruku, konobar je prišao i ponudio im šampanjac. Oboje su uzeli po čašu i hteli da se kucnu, ali promašili su i Gregova čaša čuknu Minin zglob. Brzo je povukao ruku i otpio gutljaj.

„Srećna Nova godina“, reče Mini.

„Srećna i tebi“, reče Greg i, nakon kraće zadržke, dodade: „Ovaj, srećan i rođendan. Imam i, hm, poklon za tebe kod kuće. Izvini, nisam stigao da ga umotam.“

„Ne brini. Rekla sam ti da mi ništa ne uzimaš.“

Premestio je težinu s jedne na drugu nogu, šarajući pogledom po prostoriji.

„Korisno ju je poznavati, mislim na Lusi Donahju. Rekao sam ti da će nam se isplatiti dolazak. Ona zna svakog ko nešto vredi u tvojoj branši. Nikad ne potcenjuj značaj veza u životu, Mini.“

„Sumnjam da poznaje ikoga vrednog u svetu pita“, reče Mini i nastavi, oponašajući ugladeni naglasak. „Osim ako nije u pitanju neki svetski poznati šef koji pravi eklere u francuskoj četvrti na francuski način“, isplazila se i nasmejala.

„Ne znam zašto to uvek radiš“, reče Greg. „Pokušavam da ti pomognem.“

„U pravu si, izvini“, postidela se. Nije ni morao to da kaže. Kad god bi se zbog osećaja nesigurnosti ponašala kao kučka, bila je toga svesna, a na kraju bi samo ispalo još gore. Ugrizla se za usnu i igrala se s priveskom na lančiću. Greg napući usne, a mišići vilice mu zaigraše.

„Pa, izgleda da si dočekala ponoć i nisi se pretvorila u bundevu, ili šta god da te je brinulo.“

„Baksuz se ne završava u ponoć, traje i prvog januara. Uzgred, ne brinem se da ću se pretvoriti u bundevu, to su više sitnice

tipa neko se ispovraća po meni ili izgubim kaput u autobusu na putu ovamo. Oko Nove godine prosto nemam sreće.“

„E pa, meni je neko prosuo pivo po cipelama, a propustio sam i najveći deo prijateljičine žurke jer smo se zaglavili u kući tvog druga čudaka. Možda sam i ja baksuz?“ Završio je rečenicu sa usiljenim smeškom, čiji je smisao bio *Šalim se, pa ne možeš da se uvrediš*. Pogled mu je pao na Minine grudi.

„Jel' me ova majica stvarno toliko razgolićuje?“, trznula se Mini.

„Pa, znaš da ja volim taj prizor, Min, ali ostali bi možda radije gledali u nešto drugo“, klimnu on glavom.

„U redu, idem u kupatilo, možda mogu da spasem košulju.“

Na putu do toaleta, proverila je telefon. U međuvremenu je dobila poruku od Lejle.

„Samo da proverim kako si. Procena štete? Jel' si oteta, u rupi ili nešto gore?“

Mini se osmehnu i otkuca odgovor.

Zasad ne tako loše. Samo su povratili po meni, a izgubila sam i kaput 😊

Lejla joj je bila najbolja prijateljica i poslovna partnerka. Pre četiri godine zajedno su osnovala *Bez ljutine* i uložile vreme, novac i snagu u posao. Da nije bilo nje, Mini verovatno ne bi izdržala ni toliko. Naišli su na toliko prepreka da bi bilo mnogo jednostavnije odustati i ponovo raditi za nekog drugog, gde bi znala da će na kraju meseca dobiti platu, umesto hvatanja za slamku da pokrije troškove i sebi nešto uplati.

„U tom slučaju – iznenađenje! Celo veče sam pravila pite, pa sutra ne moramo da radimo. Vodim te negde za rođendan. Trebaće ti haljina“, otpisala je Lejla.

Mini se osmehnula. Odgovorila je sličicom haljine i smajlicem kojem je pozlilo.

Lejla odgovori gomilom pitica i pozelenelih smajlića. Mini prsnu u smeh i napisa: „Najbolja si. Hvala ti, Pitice moja. Samo ću zbog tebe obući haljinu. Cmok.“

Podigla je pogled s telefona i naletela na konobara s poslužavnikom punim kanapea. Zasula ju je kiša hlepčića s kozjim sirom.

„Oh bože, tako mi je žao“, rekla je i spustila se na noge i ruke da pomogne konobaru u skupljanju.

„Večeras nije moje večer“, odvrati on žalosno.

Nije mu bilo više od sedamnaest godina. Naočare su mu bile skroz umazane sirom, pa mu ih Mini nežno skide s nosa i obrisala ih o majicu.

„Znam kako ti je“, reče.

Pošto mu je pomogla da pospreme što su bolje mogli, otišla je iza šanka i niz polumračni hodnik do toaleta. Provirila je unutra. Šest devojaka ćaskalo je pred ogledalima dok su popravljale šminku. Nije htela da pere ubljivanu košulju pred njima. Nešto dalje niz hodnik pronašla je uniseks toalet za osobe s posebnim potrebama, sa sve umivaonikom i sušilicom za ruke – taman! Izvukla je crnu svilenu košulju iz torbe i krenula s pranjem. Srećom, uglavnom je bila mokra i lepljiva, ali miris žuči pomešan s vodom i koka-kolom, štipao joj je nozdrve. Nije mogla ni da zamisli Lusi Donahju u takvom položaju. Njoj se to ne bi desilo.

Pogledala se u ogledalo i po navici zabacila kovrdže iza ušiju. Kosa joj se neposlušno vratila na staro čim ju je pustila. Nedavno se ošišala, a frizer je preterao koji centimetar, pa sad nije mogla ni da je veže niti da je skloni sa očiju. Obrisala je pomalo umrljanu maskaru i popravila ljubičasti ruž koji joj je Lejla dala kao preuranjeni rođendanski poklon. Mini nikad ne

bi odabrala nešto tako smelo, ali boja joj je išla uz ten i zapitala se da li možda Lejla bolje zna šta joj je potrebno od nje same.

Prosušila je košulju ispod sušilice i ponovo je obukla. Zastala je načas, zureći u odraz mlade žene s vlažnom, izgužvanom, izobličenom košuljom. Bio je to njen najvredniji odevni predmet, tesna crna svilena bluza s belim čipkanim porubima. Radilo se o poznatoj marki, ali ju je pronašla u prodavnici korišćene odeće po sniženoj ceni. Sad joj se činilo kao da se i košulja namerno naborala kako bi pokazala varalicu.

„De, de“, rekla je odlučno, hrabreći se za povratak na žurku.

Polako je izdahnula. Mora da prestane s kvarenjem zabave. Greg je želeo da bude tu, a ona da bude s njim. Možda se zla sreća i okončala, bar za ovu novogodišnju noć.

Prišla je vratima i pritisnula kvaku, koja joj je ostala u ruci. Gurnula je vrata – ni makac. Pokušala je ponovo da prikači kvaku, ali ništa.

Lupila je po vratima sa obe ruke. „Halooo! Ima li koga? Ne mogu da otvorim vrata!“ U tom trenutku muzika napolju se pojačala. Zvučalo je kao da je krenula svirka uživo, uz oduševljene povike i ciku. Sad je više niko neće čuti. Moraće da pričeka dok je Greg ne potraži.

Skliznula je na pod i zagledala se u tavanicu. Prostorija je bila ukrašena tamnoplavim tapetama na kojima su bila utisnuta mala srebrna sazvežđa. Pa eto, ispunila joj se želja. Bila je sama i gledala je u zvezde. Izvadila je telefon da pozove Grega, ali baterija je bila prazna.

„Nisam ni sumnjala“, rekla je za sebe, odmahnuvši glavom uz laki kikot. Ako je za baksuzluk ove novogodišnje noći mogla nešto reći, to je da ima smisao za humor.

Prvi dan 2020.

Probudila se dezorijentisana, s bolno suvim grlom. Setila se kako je satima lupala na vrata, a onda mora da je zaspala. Nije imala predstavu koje je vreme. Napolju je bilo tiho i muzika se više nije čula. Skočila je na noge, trljajući ukočeni vrat.

„Hej! Hej! Možete li da me pustite napolje?“

Šta ako su svi otišli kućama i zgrada ostala prazna do ujutru? Čitala je priče o ovakvim zbivanjima. Ljudi su dane provodili zaglavljani u toaletu pre nego što ih je neko spasao, pili su vodu iz vodokotlića kako bi preživeli, a od toalet-papira pravili prekrivače da im bude toplo. Koliko bi trebalo da bude zatvorena pre nego što krene da jede sapun? Ponovo je lupala na vrata, ovog puta s više žustrine.

„Pomozite! Pomozite mi!“

„Hej“, začuo se muški glas.

„Da, zdravo! Hvala bogu! Kvaka je otpala i ne mogu da izađem“, doviknula je kroz vrata.

„Koliko ste već tu?“, upita glas, čačkajući bravu.

„Dovoljno“, odvrati Mini.

„Dobro, izdržite još malo. Idem da pozovem nekog“, reče glas. Čula je kako se koraci udaljavaju. Nije mogla da poveruje kako je Greg nije potražio. Jel' moguće da je otišao kući bez nje? Tri-četiri minuta kasnije glas se vratio.

„U redu, ovde sam s Luisom. U ruci ima hiljadu ključeva.“

„Ne znam kako se to dogodilo“, začu se drugi glas. Pripadao je starijem čoveku. Čula je zveckanje i škljocanje brave.

„Čekaj, daj da ja probam“, reče prvi glas. Ključevi ponovo zvecnuše i vrata se širom otvoriše. „Pazi ti to, uspjelo mi je iz prve! Koja je verovatnoća!“

Mini je zažmirila na svetlost iz hodnika. Glas je pripadao visokom muškarcu širokih ramena, kose boje peska i upadljivim, nešto tamnijim obrvama. Bezbrizno joj se osmehnuo. Nosio je svečane pantalone i belu košulju. Crna leptir-mašna visila je oko otkopčane kragne, ispod koje se nazirala potamnela koža. Pored njega je stajao oniži, zdepasti ćelavko bez ikakvog izraza na licu.

„Koliko je sati?“, upita Mini, gledajući u prostor između dva muškarca.

„Petnaest do osam“, odvrati muškarac s mašnom.

„Odoh ja“, reče debeljko, uze svežanj ključeva i udalji se niz hodnik, mrmljajući u bradu.

„Čovek od malo reči“, dodade muškarac s mašnom.

Mini ga je pratila niz hodnik do glavne prostorije. Bila je prazna. Ostaci prazničnih ukrasa visili su sa svetiljki, a vojska polupraznih čaša za šampanjac stajala je na šanku.

„Samo sam ja ostala? Ne mogu da verujem koliko sam spavala.“

„Izvini, mislim da se nismo upoznali“, odvrati on i pruži joj ruku.

„Ah da, ja sam Mini.“ Muškarac joj se osmehnuo, ali je izgledalo kao da očekuje više. „Gregova devojka. On radi s Lusi, ona nas je pozvala.“

„Svakako. Mislim da je Lus spominjala Grega. Smešni Greg, jelda?“

Smešni Greg. Mini izvi obrve kada je to čula. Muškarac podiže ruke iznad glave, a protezanje se pretvori u dugotrajno zevanje. „Izvini, polako me stiže umor. Ali baš je bila dobra noć!“

„Meni nije“, odvrati ona zajedljivo.

„Ne, tebi sigurno nije.“ Namrštio se jer je izvalio glupost, a Mini nije mogla da se uzdrži i osmehnula se.

„Dakle, rekla bih da je žurka bila tvoja, a ti si Lusin dečko, zar ne? Dakle, hvala na pozivu“, rekla je i sklopila ruke na leđima.

„Zaista nema na čemu. Zabava je samo teoretski bila moja – Lusi je birala zvanice.“

Dok je još govorio, telefon mu zazvoni u džepu. Izvadio ga je i pogledao u ekran, namrgodivši se. „Izvini me na tren, molim te, Mini. Moram da se javim.“

„Naravno, nema problema“, slegnula je ona ramenima.

Okrenuo joj je leđa i udaljio se nekoliko koraka.

„Čao“, rekao je. „Jesi li dobro? Ne, još sam napolju. Svratiću kasnije... Proverio sam sve brave sinoć pre polaska... Ne... U redu.“ Mini mu je videla profil. Sklopio je oči dok je razgovarao. „Dobro, doći ću da proverim, samo mi daj nekoliko sati, *molim te*.“

Posmatrala ga je kako prekida vezu. Primetio je kako ga gleda i usiljeno se osmehnuo.

„Jel’ sve u redu?“, upitala je.

„Da, izvini zbog toga“, zavrteo je glavom. Prošetao je prostorijom i prišao ogromnim prozorima.

„I kako to da si jedino još ti ovde?“, upita Mini.

Okrenuo se i na tren je odmerio, a zatim reče: „Verovatno zvuči sladunjavo, ali uvek se trudim da prisustvujem prvom izlasku sunca u godini. Mislio sam, ako krenem sa ostalima, u to vreme ću biti u taksiju i propustiću prizor.“ Ispružio je ruke ka prozorima. „Ima li boljeg mesta s kojeg bi mogla da posmatraš izlazak sunca?“

„Ima ih dosta“, odvrati Mini. „Pustinja, divan planinski vrh, na televiziji dok još ležim u krevetu. Još bolje, ako bih gledala snimak, da se ne budim rano.“

Muškarac je nakrivio glavu i zažmirio sa zanimanjem, a napeti izraz lica je iščezao.

„Pa, pošto si već budna, nema potrebe za snimanjem. Ajde, dođi ovamo.“

Mini je prišla prozoru i položila ruku na staklo. Svetlost se polako nazirala na obzorju. Gusti oblaci poprimili su rozika-sti sjaj, prekrivajući inače hladni, sivi grad toplom aurom boje rđe. Neboderi su ponosno štrčali, oštrim obrisima prkoseći mekim oblacima.

„Zadivljujuće“, izustila je Mini. „Ne sećam se kad sam poslednji put bila budna u cik zore.“

„Ovo mi je omiljeni dan u godini“, reče on. „Prilika da započneš iz početka. Znaš na šta mislim?“

„Čudno, meni je baš omražen“, odgovori Mini. „Mrzim ga.“

„Ne možeš ga mrzeti, danas mi je rođendan. Ne dozvoljavam da ga mrziš“, odgovori on, a umorne sivkasto-plave oči na trenutak oživeše, vrcajući iskricama.

Mini se okrete ka njemu i polako trepnu.

„I meni je rođendan“, reče.

„Zezaš me?“

„Ni najmanje. Kunem se da jeste.“

Zažmirio je, a brada mu se malčice povukla ka vratu dok ju je sumnjičavo posmatrao. Okrenuo se ka prozoru baš kada se nebo zacrvenelo.

„Vidi ti to. Božanstveno je“, reče.

Mini ga je pogledala iskosa dok je zurio u jutarnju svetlost. Na licu mu se ništa nije izdvajalo, ali postojao je izvestan sklad koji je svemu davao smisao. Očigledno je sasvim zadovoljan u sopstvenoj koži, a to je retko kada imala prilike da vidi. Pogledao je ka njoj i shvatio da ga posmatra, a ona brzo skrenu pogled i zagleda se napolje.

„Znaš, mislim da nikad nisam sreo nikoga ko slavi rođendan istog dana“, rekao je.

„Radi se o elitnom klubu. Izradiću ti člansku kartu“, zastala je, iz nekog razloga nervozna. „Slušaj, trebalo bi da ti barem znam ime, ali došla sam s Gregom, a on te nije spomenuo po imenu. Pretpostavljam da će mi trebati za člansku kartu.“

„Izvini, ja sam Kvin“, reče on.

„Kvin?“ Mini razjapi usta. „Kvin Hamilton?“

„Da. Kvin Hamilton.“

„Kvin Hamilton, rođen u bolnici *Hempsted* 1990. godine?“

„Da“, potvrdi on zbunjeno.

„Ti“, reče Mini, stegnuvši zube. „Ti si mi ukrao ime.“